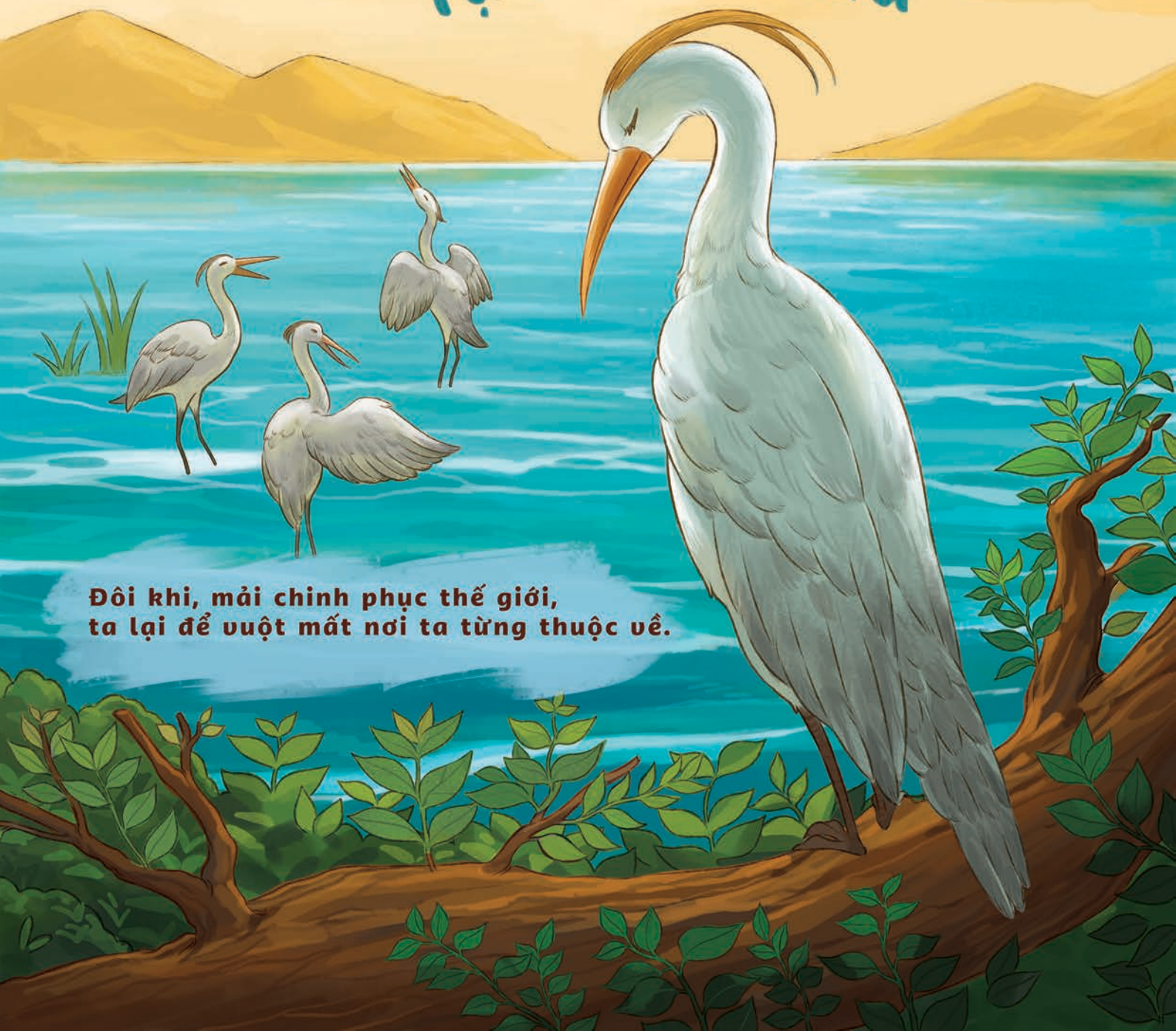

Diệc Con

lạc mất nhà

Đôi khi, mãi chinh phục thế giới,
ta lại để vượt mất nơi ta từng thuộc về.

Đây là Lúa, cô diệc con thích khám phá, mang trong tim
giấc mơ lớn lao mà cha mẹ gửi gắm: một cuộc sống vượt
khỏi dòng sông quê hương nhỏ bé.

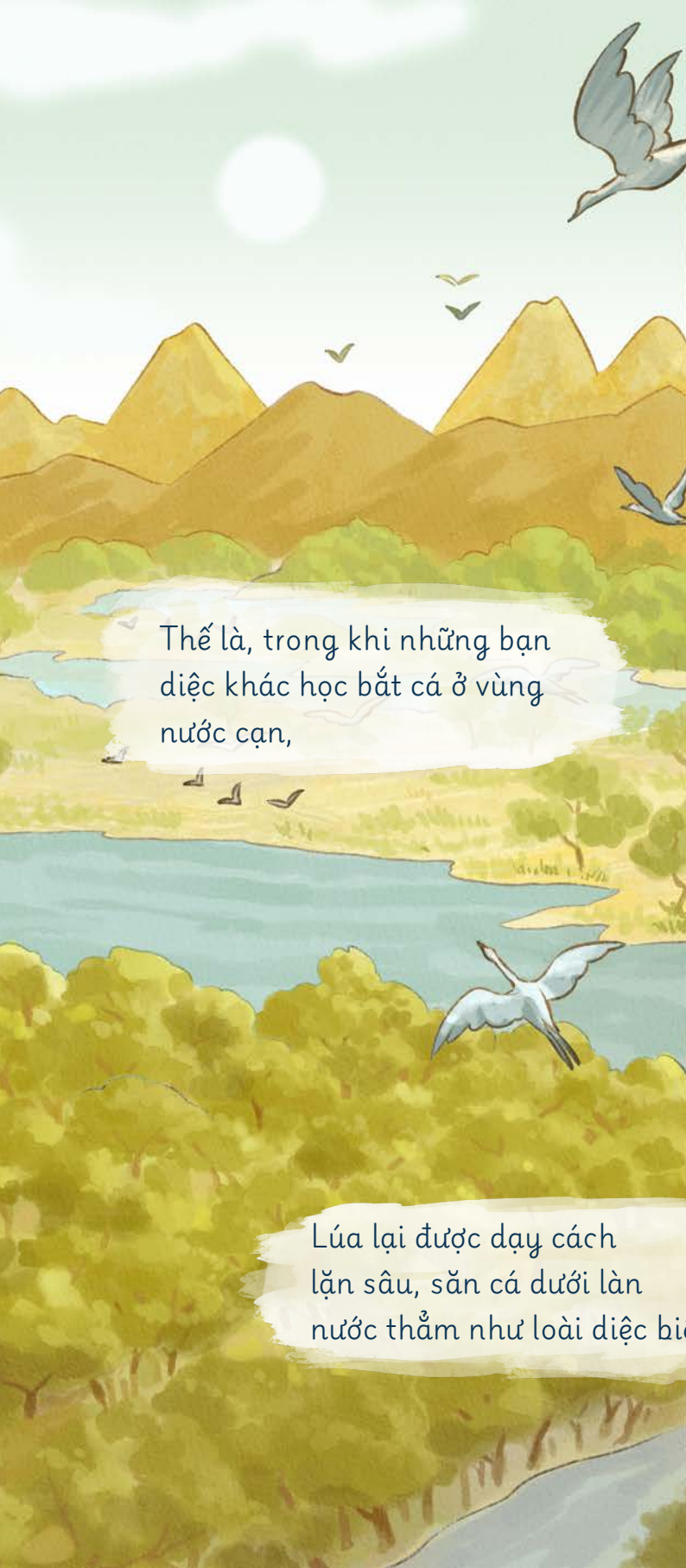

Hãy theo chân Lúa vượt biển rộng, băng rừng thẳm,
và cùng sẻ chia nỗi buồn khi quê nhà dần trở nên xa lạ.

Ngày xưa ngày xưa, bên bờ
một dòng sông rộng lớn và
yên bình, có một bé diệc chào
đời từ quả trứng trắng muốt.
Bé diệc ấy có tên là Lúa.

Ba mẹ Lúa rất yêu thương
con và luôn ấp ủ một giấc mơ
lớn cho tương lai của em. Họ
thường bảo rằng: "Dòng sông
này quá nhỏ bé với con.
Thế giới rất rộng lớn, và để
thành công, con phải học cách
hoà nhập với nó."

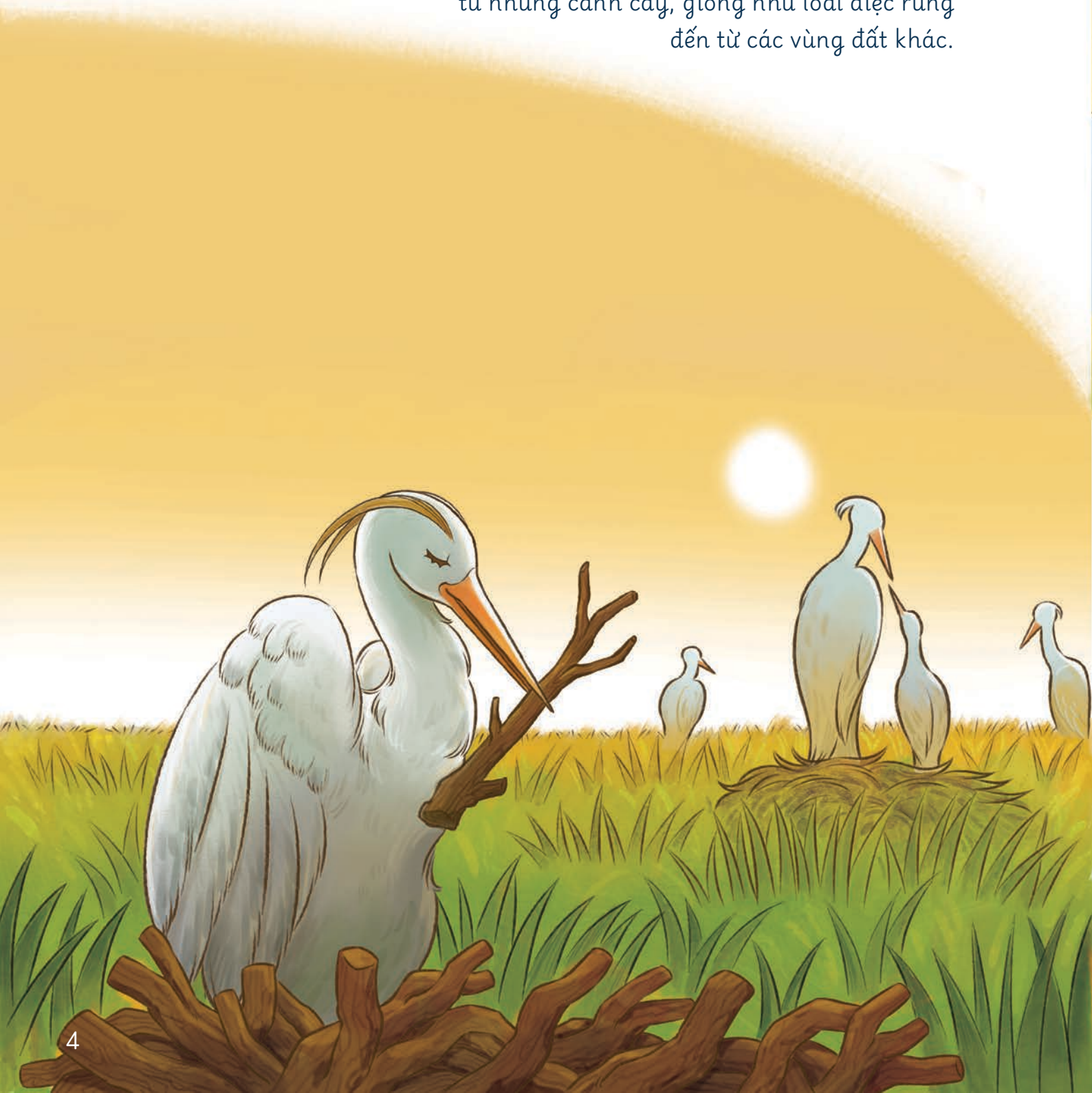

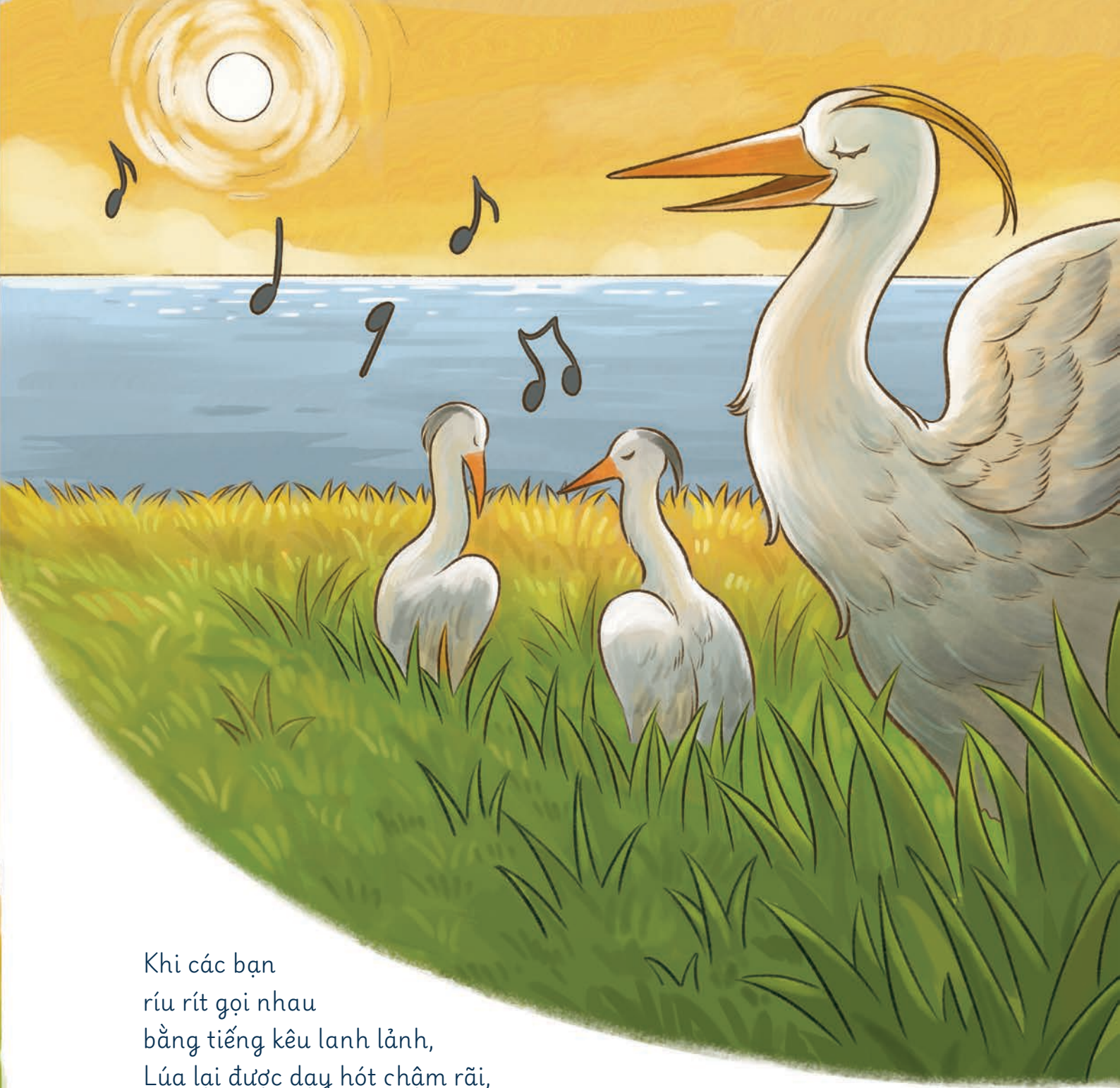
Thế là, trong khi những bạn
diệc khác học bắt cá ở vùng
nước cạn,

Lúa lại được dạy cách
lặn sâu, săn cá dưới làn
nước thẳm như loài diệc biển.

Khi chúng bạn xây tổ bằng lau sậy, Lúa tập đàn tổ
từ những cành cây, giống như loài diệc rừng
đến từ các vùng đất khác.

Khi các bạn
rú rít gọi nhau
bằng tiếng kêu lạnh lạnh,
Lúa lại được dạy hát chậm rãi,
dịu dàng như tiếng chim nơi vùng đất xa xôi.

“Nhưng... sao con phải học những điều khác lạ này ạ?” - Lúa thắc mắc.

Ba mẹ Lúa mỉm cười: “Vì thế giới ngoài kia rộng lớn hơn rất nhiều so với con sông nhỏ này. Một ngày nào đó, con sẽ bay thật xa, làm được những điều tuyệt vời hơn những gì con có thể làm ở đây.”

Và thế là, khi đã đủ cứng cáp,

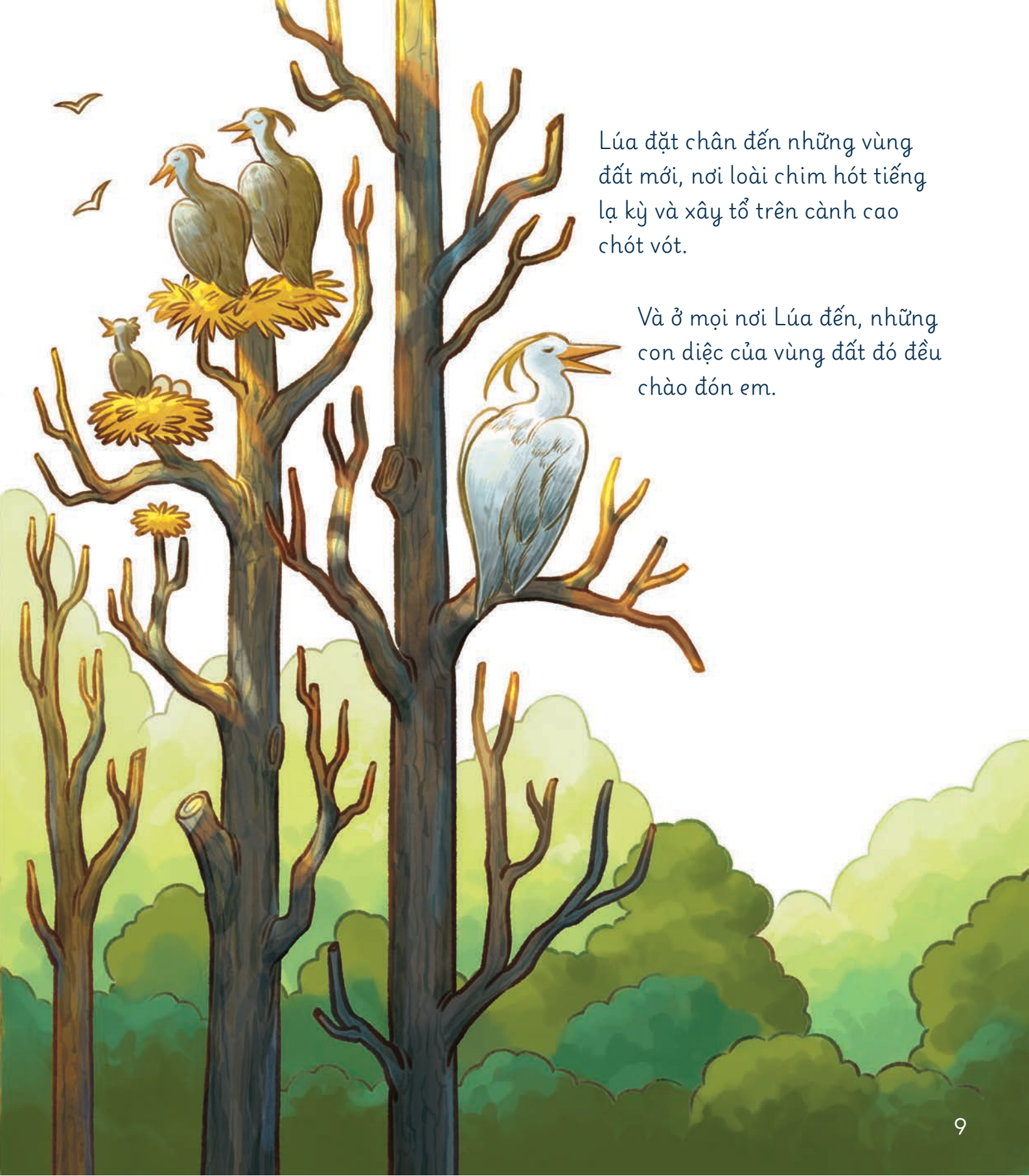
Lúa dang rộng đôi cánh

và bắt đầu hành trình
của riêng mình.

Lúa bay qua những
dãy núi hùng vĩ,

vượt đại dương
mênh mông,

Lúa đặt chân đến những vùng đất mới, nơi loài chim hót tiếng lạ kỳ và xây tổ trên cành cao chót vót.

Và ở mọi nơi Lúa đến, những con diệc của vùng đất đó đều chào đón em.

“Con săn cá như chúng ta vậy”
- Diệc biển reo lên.

"Cậu hát y hệt bọn tớ luôn!"
- Diệc hồ cười rạng rỡ.

"Bạn đàn tổ khéo như tụi này!"
- Diệc rừng gật gù khen ngợi.

Lúa cảm thấy đầy tự hào. Giờ đây, em không còn là chú diệc sông nhỏ bé năm nào, em đã tự tin vươn mình thành cánh chim của thế giới bao la.

Nhưng rồi, theo năm tháng,
một nỗi nhớ nhà âm ỉ, dấy lên
trong lòng Lúa.

“Nhà của mình...”

- em đứng lặng trên bờ biển lạ.

“Mình phải quay về thôi.”

Thế là Lúa cất cánh,
tìm về nơi con sông xưa cũ.

Khi em về đến nơi, tuy dòng sông
vẫn còn đó, nước vẫn lấp lánh, gió
vẫn mang theo mùi cỏ nồng nàn...

Nhưng hình như, có điều gì đó
không còn như trước nữa.

Những chú diệc sông nhìn Lúa vẽ dò xét.
“Bạn là ai vậy?” – chúng hỏi.

“Là mình, Lúa đây mà!”

Những chú diệc
ngiên đầu, ngơ ngác.

“Nhưng bạn đâu có hát
giống tụi mình.”

“Bạn bắt cá không
giống tụi mình.”

“Cả cách bạn làm tổ, với
bạn mình cũng thật lạ lẫm”

Tim Lúa đập liên hồi:
“Nhưng... đây là nhà mình mà!”

Những chú
diệc lắc đầu.

“Nhà không chỉ là một nơi ở.
Nhà còn là cách bạn suy nghĩ,
cách bạn thấu hiểu, cách bạn
hoà nhập với mọi thứ. Bạn
rời đi khi giống hết chúng
mình, nhưng giờ đây bạn lại
trở về như một người xa lạ.”

Lúa nhìn về phía con sông, mong chờ
một cái ôm quen thuộc.

Nhưng chính em cũng
cảm thấy lạc lõng và xa lạ.

Dưới sông, cá bơi nhanh, ngoắt ngoéo
- theo cách mà Lúa chưa từng biết.

Gió xào xạc qua đám cỏ ven bờ, nhưng Lúa không còn hiểu những câu chuyện mà chúng kể. Những tán cây giờ cao hơn xưa. Bóng râm của chúng trải dài, khiến em bỗng thấy mình nhỏ bé đến lạ.

Lúa thử bắt cá. Nhưng đây không phải là đại dương. Lúa thử xây tổ. Nhưng ngọn cỏ ven sông không giống những nhánh cây rừng.

Lúa cất tiếng gọi,
nhưng không ai trả lời.

Thế giới ngoài kia rộng lớn,
nhà tuy nhỏ bé thôi...

Nhưng giờ đây,
em đã đánh mất nơi gọi là nhà.

Và thế là, Lúa sải cánh và
bay lên bầu trời.

Em sẽ bay mãi, đi mãi, tìm một nơi để thuộc về.
Nhưng có lẽ... chẳng nơi nào có thể được gọi là "nhà" nữa.

Bài học rút ra từ câu chuyện

Trên hành trình đồng hành cùng con vươn ra thế giới rộng lớn và đầy cơ hội, tri thức là hành trang cần thiết - nhưng chưa đủ. Điều không thể thiếu là việc bồi đắp cho con những giá trị, kỹ năng sống và truyền thống văn hóa quê nhà - những yếu tố nuôi dưỡng bản sắc cá nhân và xây dựng gốc rễ vững vàng cho chặng đường trưởng thành.

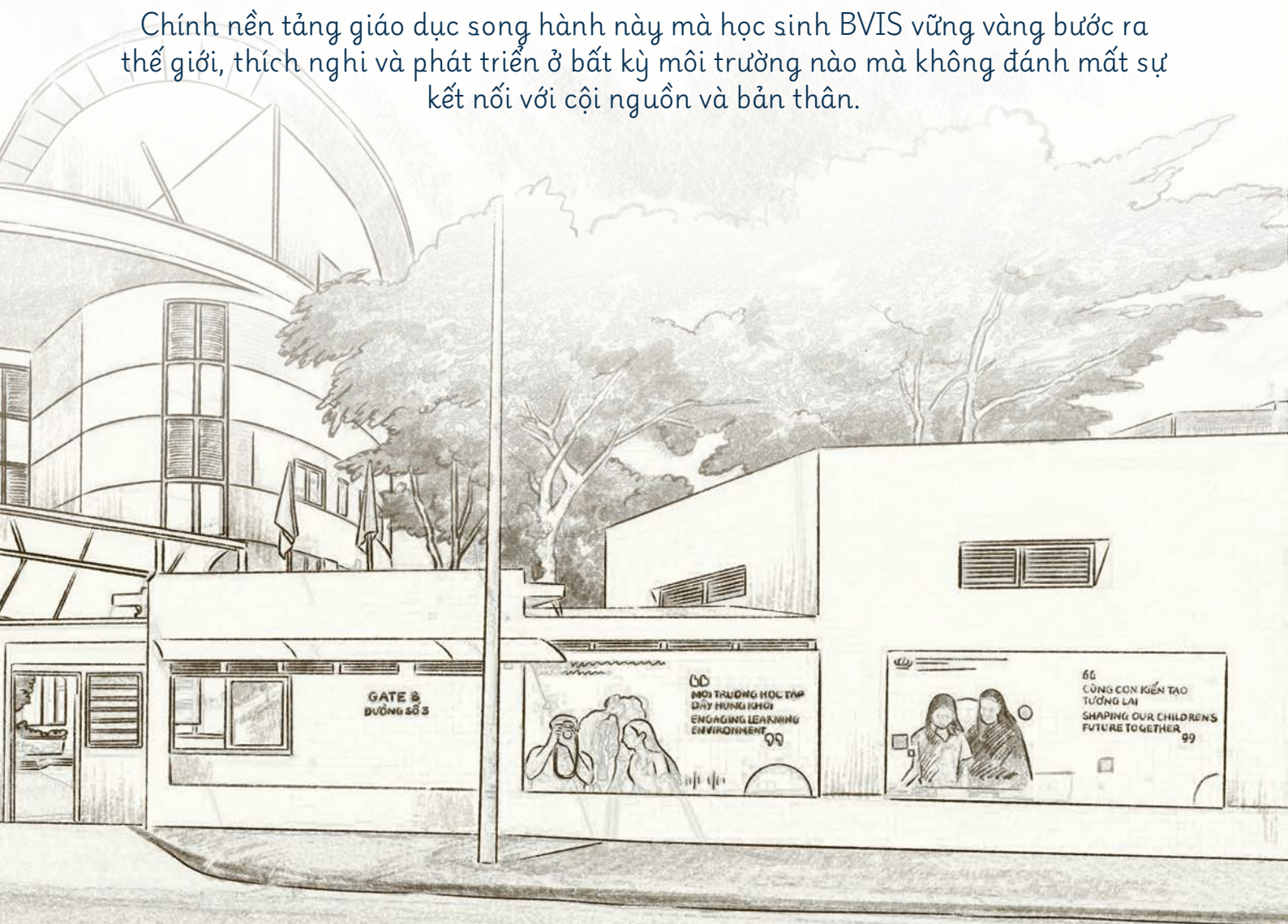
Bởi nếu thiếu đi nền tảng ấy, dù có thể vươn xa hay gạt hái bao nhiêu thành công, con vẫn có thể cảm thấy lạc lõng giữa thế giới - khi không biết đâu mới là nơi mình thực sự thuộc về. Dù tương lai có đưa con đến chân trời nào, thì kết nối với cội nguồn - nơi nuôi dưỡng con từ những bước đầu tiên - vẫn sẽ luôn là điểm tựa bền vững nhất.

Trường Quốc tế Anh Việt (BVIS)

Kể từ năm 2011, BVIS luôn kiên định với sứ mệnh nuôi dưỡng bản sắc cá nhân vững vàng cho mỗi học sinh. Bằng việc kết hợp chương trình giáo dục Anh được công nhận toàn cầu với những giá trị truyền thống Việt Nam, BVIS phát triển thể hệ học sinh độc lập, tự tin và sẵn sàng hội nhập, đồng thời vẫn giữ được cho các em vốn hiểu biết và lòng tự hào về lịch sử, văn hóa dân tộc.

Chính nền tảng giáo dục song hành này mà học sinh BVIS vững vàng bước ra thế giới, thích nghi và phát triển ở bất kỳ môi trường nào mà không đánh mất sự kết nối với cội nguồn và bản thân.

Mời ba mẹ suy ngẫm:

Bạn hình dung con sẽ định nghĩa “nhà” là như thế nào khi con trưởng thành?

Những giá trị truyền thống nào bạn hy vọng con sẽ luôn mang theo, dù ở bất cứ nơi đâu trên thế giới?

Bạn giúp con cảm thấy tự hào về bản sắc dân tộc của mình ra sao?

